

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Num. 230 — Barcelona, novembre 1961

Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de dos quarts de 2 a dos quarts de 3 de la tarda per ones curtes de 24, 26 i 30 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

UN CONGRÉS HISTÒRIC

El propassat 17 d'octubre s'inicià el XXII Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica, en el qual prengueren part 4.408 delegats representants de prop de 10 milions de comunistes soviètics. Amb ells hi havia també els delegats de 80 Partits C. i Obrers representants de prop de 30 milions de militants de tots els països. Els treballadors i el poble espanyols es van representar a través de la delegació integrada per Santiago Carrillo, Secretari General del Partit Comunista d'Espanya, Dolores Ibàrruri, President del Partit, Gregori Lòpez Raimundo, membre del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya i del Comitè Executiu del PSU de Catalunya, i Enric Lòpez, del Comitè Central del P.C.

El dia 31 d'octubre fou clausurat aquest Congrés que, segons la fórmula de Khruixtxov, « entrarà en la història com el Congrés dels constructors del comunisme ». Seria necessari molt més espai del que disposem per tal d'analitzar els treballs realitzats, que es concreten a acabar i completar l'obra del XX Congrés i aprovar el Programa de la construcció del comunisme en 20 anys, però intentarem resumir-ne els trets més significatius.

En 1956 el XX Congrés va desfermar en la societat soviètica un impetuós moviment endavant destinat a augmentar el ritme de desenvolupament de la indústria i de l'agricultura. Va denunciar el culte a la personalitat de Stalin que, durant un llarg període de la història de la URSS, havia frenat el desenvolupament del país i produït greus violacions de la legalitat revolucionària. Des d'aleshores han passat cinc anys. En aquest temps la producció industrial de la URSS ha augmentat en el 80%, la producció agrícola en més del 40%, el creixement anual de la producció industrial és actualment del 10% i no del 8,3% com havia estat previst en el plan Heus aquí els resultats obtinguts en fer plena confiança al geni creador del poble i al seu sentit de la responsabilitat.

El Programa aprovat pel XXII Congrés preveu que la producció industrial de la URSS, que és actualment la segona del món, augmentarà en dues vegades en el curs dels 10 anys pròxims i haurà augmentat en 6 vegades dintre 20 anys. Llavors, els ciutadans soviètics coneixeran el nivell de vida més elevat de tots els països del món amb la jornada de treball més curta (en el primer decenni, setmana de 35 hores i de 30 pels treballs difícils).

L'humanisme més elevat dels temps moderns ha impregnat totes les deliberacions del Congrés, sota aquesta consigna inscrita en el nou Programa del PCUS: **TOT PER L'HOME, PER AL BE DE L'HOME.** Front a la desesperació dels reaccionaris que no paren de repetir que « el comunisme produeix un conflicte inevitable entre l'individu i la societat i condueix a l'opressió de la personalitat », Khruixtxov

ha respòs: « El criteri de la llibertat integral i de la felicitat és un règim que alliberi l'home del jou de l'explotació, que li atorgui els més amplis drets democràtics, li doni la possibilitat de viure dignament, li garanteixi el demà, descobreixi les seves capacitats i talents individuals i li proporcioni la convicció que el seu treball és útil per a tots. Aquest règim és el socialisme. De totes les valuosos creacions del comunisme, la més preciosa és l'home nou, constructor actiu del comunisme ».

A partir de bases econòmiques, científiques i tècniques d'una potència desconeguda en la història de la humanitat i d'un contingut social sense precedents, la democràcia soviètica coneixerà nous desenvolupaments i entrarà tot seguit en la fase de la societat comunista. Això no són perspectives a llarg terme ni somnis llunyans, són realitats concretes i molt pròximes, respecte de les quals el propi Khruixtxov ha dit: « Es des d'avui mateix, i no en un futur llunyà, que abordem la realització pràctica del Programa », i en clausurar el Congrés: « El camí està traçat, ara a la feina ».

L'adopció del Programa de l'edificació del comunisme i les perspectives immenses que obre pels pròxims 20 anys que ara comencen, són l'essencial del XXII Congrés. Per això, a tot arreu, la burgesia i els seus òrgans d'expressió han intentat passar en silenci aquest fet d'una importància capital. Com ha dit el Secretari General del PCUS: « El moviment potent i cada cop més ràpid vers el comunisme, escombrarà tots els obstacles que s'oposen en el camí de l'edificació de la societat més justa del món. No és la lluita dels uns contra els altres; és la lluita contra l'opressió, contra l'esclavatge, contra l'explotació, la lluita per la felicitat de tots. Creiem fermament que arribarà el dia que els fills i els nets dels que avui no comprenen i no accepten el comunisme, viuran en el comunisme ». Així es realitzarà el més antic i el més noble de tots els somnis imaginats per l'home.

Aquestes perspectives exaltants obertes pel nou Programa d'edificació del comunisme exigeixen, però, no solament la defensa i la conservació de la pau, sinó també un desenvolupament continu de la democràcia socialista. Perquè, efectivament, no es pot concebre l'edificació del comunisme sense la participació activa i conscient de tot el poble.

Per això el XXII Congrés ha donat gran importància al fet d'acabar la tasca iniciada el 1956, aprofundint l'anàlisi dels defectes, dels errors i dels abusos de poder comesos com a resultat del culte a la personalitat de Stalin. De la mateixa manera com el nou Programa projecta el llum sobre el futur, la condemna i la denúncia de les violacions de la democràcia socialista projecten el llum sobre el passat.

Es tracta d'un mateix llum, el del marxisme-leninisme, el llum d'una ciència i d'una moral. La mateixa consigna **TOT PER L'HOME** que il·lumina el camí del futur, condemna tot el que hi va haver de dolent en el passat.

Per això era indispensable denunciar amb un rigor implacable i amb tots els detalls necessaris no sols els abusos de poder i les arbitrarietats de l'època dominada pel culte a la personalitat de Stalin, sinó les maniobres del grup anti-partit que s'oposava al restabliment de la legalitat socialista i a l'aplicació dels acords del XX Congrés. Aquesta denúncia inflexible fa possible ara desenvolupar al màxim l'impuls creador dels pobles soviètics, que s'expressarà en la realització del programa d'edificació del comunisme.

Així doncs, sota la característica essencial del XXII Congrés — el fet de ser el congrés que obre a l'home una nova civilització, la civilització del comunisme — cal veure com inseparables aquests dos trets fonamentals: l'adopció del nou Programa del PCUS i la victòria del humanisme revolucionari en la teoria i en la pràctica.

No obstant, els dirigents del Partit Obrer Albanès han rebutjat violentament aquesta política i això els ha oposat a la quasi totalitat del Moviment Obrer internacional. Els dirigents del Partit Comunista Xines haurien preferit que aquest conflicte no hagués estat fet públic. Però aquest conflicte és una realitat i no es tracta d'una divergència secundària. Els dirigents albanesos no accepten ni la crítica del culte de la personalitat de Stalin, ni les tesis essencials dels XX i XXII Congressos.

Justament per això el Congrés ha insistit encertadament en la importància d'aquest problema.

La tesi de la coexistència pacífica, segons la qual la guerra pot ésser evitada, no vol dir que no existeixi perill de guerra. El risc de guerra subsisteix i subsistirà mentre el capitalisme no hagi estat esborrat de la superfície de la terra, però la força de la URSS i del camp socialista, juntament amb les forces populars favorables a la pau de tots els països del món, poden paralitzar les mans dels agressors. Els comunistes de la URSS no són pacifistes. Saben que els imperialistes només comprenen el llenguatge de la fermesa i que cal imposar-los la pau. I tenen la certesa que si la guerra nuclear esclatés, les potències imperialistes serien vençudes. Seria la fi del capitalisme.

Es per tot això que el Programa del Partit Comunista de la URSS, aprovat en aquest Congrés, pot ser proposat a tota la humanitat com el programa del segle XX, com la prefiguració de la societat en la qual viuran una gran part dels homes d'ara. Com el programa d'una nova civilització al servei de l'home.

NO HI HA TASCA MÉS URGENT

El Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya s'ha reunit en sessió plenària els dies 10, 11 i 12 d'octubre. L'informe presentat pel camarada Santiago Carrillo, en nom del Comitè Executiu, fa un profund anàlisi de la situació internacional i nacional i de les tasques que s'en desprenen per al Partit.

« Si poguéssim caracteritzar amb una sola frase el discurs del nostre Secretari General — ha dit la camarada Dolors Ibàrruri, en resumir les conclusions d'aquests tres dies de discussió — diríem que és el toc de somatèn que crida amb urgència patriòtica tot el nostre poble, totes les forces polítiques nacionals, a reagrupar-se com en els grans moments històrics per tal de defensar-se i de defensar Espanya del perill gravíssim que fa planar damunt d'ella la política internacional de la dictadura i l'existència de les bases americanes en el nostre país, en una situació plena d'amenaques de guerra ».

En articles successius exposarem els distints aspectes d'aquesta important reunió. Però des d'ara mateix, per la urgència i gravetat que té, ens referirem a un d'ells: la lluita per la pau, problema que ha estat en el centre de tota la discussió.

Els esdeveniments d'aquestes darreres setmanes demostren que la tibantor internacional no ha disminuït. Ans, al contrari, confirmen la gravetat de la situació, tal com s'assenyala en l'informe de Santiago Carrillo. Mentre el XXII Congrés del Partit Comunista de la Unió Soviètica, fidel a la línia leninista de coexistència pacífica, ha donat una vegada més al món proves del desig sincer del Govern i del poble soviètics d'arribar a un acord sobre el tractat de pau alemany, sobre el desarmament i sobre tots els problemes inter-

nacionals en litigi, les potències occidentals intensifiquen els preparatius bèlics i continuen utilitzant Berlin com un focus de guerra, posant en perill no sols la pau a Europa sinó al món.

En moments de tanta gravetat, els comunistes hem de fer comprendre a tothom que la permanència de bases americanes al nostre país representa una amenaça permanent, un perill mortal, contra el qual cal mobilitza-se i lluitar sense perdre un moment.

Salvar Espanya de la destrucció és una tasca que ens pertoca a tots i de la qual no és possible restar al marge. El Comunicat del PSU sobre problema alemany, publicat en l'anterior número de *TREBALL*, deia, adreçant-se a tots els catalans, pobres i rics, burgesos i proletaris, creients i no creients, militars i població civil: « Si l'agressió atreia sobre Espanya el bombardeig atòmic, ni les explosions, ni la radioactivitat que deixarien, no farien diferència entre nosaltres ».

La reunió del Comitè Central del PCE ha assenyalat amb força la enorme responsabilitat dels comunistes — des dels dirigents fins als militants — en aquests moments. Quan el que està en joc és l'existència mateixa de la pàtria, la vida dels espanyols, no pot haver tasca més urgent que la d'aconseguir que el « toc de somatèn » respecte els perills que planen sobre Espanya, arribi a tot el nostre poble, penetri a totes les llars, impresioni la consciència de milions d'espanyols i promogui una gran mobilització nacional contra la utilització del nostre territori pels militars nordamericans. Això demana mesures extraordinàries d'acció.

En aquest sentit, cal posar com exemple la sensibilitat política que demostra la reacció dels comunistes de Terrassa da-

vant la crida del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya, publicada el 12 d'agost. A primers de setembre aparegueren en aqueixa ciutat gran quantitat de consignes pintades a les parets, demanant l'evacuació de les bases ianquis. Hom podia llegir aquestes consignes sobre l'asfalt de les carreteres, sobre els cartells de propaganda i sobre les façanes de les cases. La reacció de la població de Terrassa ha estat tal, que fins i tot Ràdio Barcelona s'hi ha referit per a exigir més vigilància als serveis policíacs i excitar a la repressió.

L'amplària i la força que necessita aquesta mobilització exigeixen que exemples com el que citem es repeteixin per tot arreu. Que aquestes i altres iniciatives com la recollida de signatures, la formació de comissions que vagin a entrevistar-se amb les autoritats, reunions i manifestacions, siguin organitzades a cada poble, a cada barri, a cada fàbrica, a la universitat, a tot arreu. Els comunistes i els demòcrates més actius han de posar a contribució tota llur capacitat i iniciativa, tota llur combativitat, per tal d'aconseguir que els interessos nacionals i de la pau s'expressin amb tota l'energia i tota la decisió que aquests moments requereixen. Arreu ha d'estar present la voluntat ferma de no deixar arrossegar el nostre país a una catàstrofe termo-nuclear. Totes aquestes accions han d'orientar-se a mantenir mobilitzat i alerta el nostre poble per tal que si la guerra arribés a apareixer com quelcom d'imminent, siguin emprades àdhuc les formes de lluita més aqueses per a impedir que del territori espanyol pugui sortir cap agressió.

Només així podem salvar Espanya i contribuir a fer triomfar la pau a tot el món.

L'AMNISTIA CAL ARRENCAR-LA

Un dels objectius del decret «d'indult» del 12 d'octubre — escarni als sentiments humanitaris de milions de persones — era el d'imposar silenci a la campanya mundial per l'amnistia dels presos i exiliats polítics espanyols que rebé un impuls formidable a la Conferència dels països d'Europa Occidental celebrada a París el mes de març d'enguany i en les Conferències organitzades a l'Amèrica Llatina.

Però com moltes de les maniobres de Franco, aquesta tampoc li ha sortit bé. La campanya pro-Amnistia està guanyant nova volada, com si l'engany de que s'els volia fer víctimes hagués esperonat la voluntat de tots aquells — i son legió — que lluiten perquè les presons i les fronteres d'Espanya siguin obertes sense discriminació als presos i emigrats polítics espanyols.

A primers de novembre i complint un acord de la Conferència de París, arribà a Madrid una comissió formada pel professor Henry Laugier, ex secretari general adjunt de la ONU; Sir Leslie Plummer i John Meldelson, diputats britànics; el president de l'Automòbil Club d'Itàlia, príncep Filippo Carraciolo Di Castagneto, ex secretari general de l'Assamblea Consultiva del Consell d'Europa, i el senyor Jules Wolf, president de la comissió jurídica de la Lliga Belga dels Drets de l'Home.

Aquestes eminents personalitats demanaren audiència al Ministre espanyol de Justícia senyor Iturmendi i aquest es ne-

gà a rebre'ls. La comissió, que anava recolzada per la voluntat activa de milers de persones, convocà aleshores una conferència de premsa a Madrid mateix, i donà a conèixer als representants dels periòdics estrangers el document enviat al ministre Iturmendi, document que — si les autoritats franquistes l'han volgut ignorar — ha estat divulgat pels diaris més importants del món. El document diu en essència el següent:

— que després d'haver-se informat amb tota serietat en els medis jurídics, polítics, universitaris i culturals d'Espanya, la comissió constatava que el decret promulgat el 12 d'octubre del 1961 no pot considerar-se indult de cap mena, ni pels presos ni pels exiliats polítics;

— que el règim judicial espanyol en matèria d'infraccions polítiques es contrari — en forma i contingut — a la declaració universal dels Drets de l'Home;

— que existeixen nombrosos testimonis de la persistència de tortures i mals tractes de que són víctimes els detinguts polítics.

La comissió, que amb tanta dignitat ha complert a Madrid la missió que li fou encomanada per la Conferència de París, ha elaborat un document resum de la seva visita a Espanya per ésser entregat al Vaticà.

Per altra banda, i també com a conseqüència dels acords de la Conferència de París, s'han celebrat en molts països d'Europa jornades en pro de l'amnistia

pels presos i exiliats polítics espanyols. A Tolosa, i sota la presidència de l'escriptor llemosí Pierre Gamarra, cinc mil persones manifestaren a darrers d'octubre llur decisió de continuar la batalla per l'amnistia a Espanya fins a guanyar-la. A les dres hi han hagut interpellacions a la Cambra dels Comuns sobre la mateixa qüestió, i a Bèlgica han estat organitzades reunions amb la participació de diversos partits polítics actius en la campanya pro Amnistia a Espanya.

No obstant i la força d'aquesta solidaritat mundial, nosaltres hem de comprendre que l'esforç decisiu l'hem de realitzar a casa nostra. Així ho han entès aquells que el mes d'octubre (els dies que eren detinguts més de cent treballadors de Barcelona i província) van pintar a moltes barriades de Barcelona i a les parets del carrer d'Urgell i Plaça Calvo Sotelo la paraula AMNISTIA. Aquesta paraula ha de multiplicar-se arreu, ha de recordar a cada ciutadà la seva responsabilitat en el gran combat per obrir les presons i les fronteres als demòcrates espanyols, doncs sense aquesta premissa no podrem airejar l'ambient que ens ofega a tots, d'opressió i de corrupció, creat i fomentat per la dictadura.

Escriure i pintar arreu la paraula AMNISTIA; recollir firmes per l'amnistia, visitar personalitats demanant l'amnistia; fer sentir cada dia el clam AMNISTIA; aquest és el camí per arrencar el que Espanya necessita.

ELS PAGESOS HAN D'UNIR-SE I OPOSAR-SE

a tants d'impostos i pagaments

El mateix neguit s'ha generalitzat als pagesos de totes les comarques catalanes: **Còm fer front a tants d'impostos i pagaments?**

Les contribucions augmenten quasi tots els anys i els impostos i arbitris provincials i municipals també. On van a parar tots aquests diners? L'Estat els dedica sobretot al pressupost militar, a preparar la guerra al servei dels imperialistes nord-americans. La part de les contribucions que deixa a les Diputacions i als Ajuntaments és cada any més petita i com que els Ajuntaments i Diputacions estan en mans dels més rics, aquests cobreixen els pressupostos carregant els més pobres de nous impostos, de multes i de pagaments.

Ara mateix hi ha projectat a la comarca de la Noguera un canal fins a Balaguer. No hi ha res més que plans i ja per a pagar el cost d'aquests, de les comissions, de drets i pòlises, els pagesos que tenen terra en els termes afectats pel

projecte han de pagar l'any que ve 100 pessetes per jornal. Les obres, valorades en 90 milions, les han de pagar els pagesos. Això representa que els que hi tenen 4 jornals de terra hauran de pagar al menys 20.000 pessetes i 40.000 els qui n'hi tenen 8. D'on les treuran? Com s'exclama la majoria de pagesos pobres i mitjans « de què ens servirà aquest canal si abans que s'acabi ens haurem de vendre les terres per a pagar-ne la construcció?»

Quan es tracta de fer un camí o una segla, on són tants de diners pagats a l'Estat, a la Diputació i als Ajuntaments? No hi ha ni camí ni segla, si els pagesos no ho paguen més a més. I a vegades ho paguen i els diners s'esfumen sense que tampoc no hi hagi ni el camí ni la segla.

Però de pagaments sí que n'hi ha sempre a raig fet. Aquest final d'any exaspera. En uns pobles, l'Ajuntament ha trobat que tots els que tenen carro amb rodes de llantes de ferro, han de fer canviar

les rodes i posar-les de goma. Els qui no tenen diners per a fer-les canviar hauran de pagar 100 pessetes cada dia que facin sortir el carro. En altres localitats, l'Ajuntament decideix que tots els carros han de portar una placa blanca amb una aspa roja. I com que els pagesos no n'estan enterats, els dies següents vinga clavar multes de 500 pessetes als qui no tenen la placa. En un altre indret, manen que es porti el gos lligat i com que els pagesos no ho saben, vinga multes de 250 pessetes i de 500 els reincidents. La llista no s'acabaria mai.

Tot això exaspera els pagesos. Les colles que es formen camí del tros o a les taules de café els diumenges, en parlen, es queixen, s'exalten. Tracten de « llaçres » als qui governen i, això és ben veritat. Però això no és prou.

Si només es queixen, les coses continuaran igual i pitjor. El que cal és plantar cara. Unir-se tots i decidir-se tots a no pagar. Organitzar veritables protestes.

A primers d'enguany, el poble de Juneda va donar un exemple del que cal fer manifestant-se tota la població davant de l'Ajuntament contra l'augment de les contribucions, per la revalorització de la dita « riquesa provincial ». Al mateix temps també hi va haver una manifestació al poble de La Cava contra els arbitris municipals. Ara, aquest fi d'any, els pagesos d'Amposta, de Sant Carles i altres localitats del Baix Ebre es neguen a entregar els cupos de l'arròs.

Aquest és el camí si es vol donar un cop de fre a tants de pagaments i crear les condicions per a, junts amb els pagesos de tot Espanya, junts amb la classe obrera i amb tots els demòcrates espanyols, acabar amb aquest règim de corrupció i de lladregots.

Treballadors del camp: No us accontenteu de queixar-vos camí del tros o a la taula del café. Uniu-vos i organitzeu veritables manifestacions de protesta davant dels Ajuntaments. Organitzeu comissions que s'adreïn als Governadors i a les Diputacions provincials.

TRIBUNA DEL PARTIT

Fermesa comunista front a la policia

Davant del terror franquista els militants del P.S.U. han tingut una actitud digna, de defensa dels interessos del Partit i de la causa antifranquista.

En el seu moment ho demostraren clarament els camarades López Raimundo, Miquel Núñez, Cipriano García i altres. Les seves experiències han servit per a educar els comunistes catalans en la conducta ferma i fidel al Partit que ha d'observar cada militant comunista.

En aquests últims temps els militants del P.S.U. detinguts també han sabut enfrontar-se valentment amb els Creix i altres esbirros de la Social de Barcelona.

Quan la policia torturava el camarada Romero, de Terrassa, i volia arrencar-li quí li havia donat la propaganda clandestina, el nostre camarada responia: « No conec aquesta persona i encara que la conegués, tampoc ho diria ».

Actituds dignes, com aquesta, se n'han produït moltes i, en el seu moment, el nen les coneixerà i enlairarà com les gestes heròiques dels seus millors fills.

Tot i això, en la lluita contra la policia franquista, aquesta ha aconseguit doblegar certs camarades que, en el moment de la veritat, han demostrat ésser homes febles, han claudicat davant les pressions morals i físiques de la policia, han mostrat no ser bons militants comunistes. Aqueixos camarades han renunciat, en un moment, a molts anys de lluita revolucionària i digna.

En aquest combat s'han produït, a la vegada, greus febleses en la conducta i el comportament d'algun comunista. Certs camarades han defensat les idees de que « tard o d'hora cal acceptar els plantejaments de la policia »; « que és convenient donar alguna cosa a la policia (això és: altres camarades o companys de treball) per a salvar coses més fonamentals »; « que l'interessant és guanyar temps perquè els camarades que estan en llibertat puguin prendre les mesures de seguretat » i també altres idees d'aquest caràcter.

Totes aquestes concepcions tenen una base que significa el fer concessions a la policia i iniciar el camí de la capitulació. Son idees falses que inculca la policia amb diversos procediments i que li permet ampliar la repressió contra el Partit i assolir més elements d'informació que pot aprofitar en una altra oportunitat per tal de continuar colpejant la nostra organització.

Heus aquí una altra experiència recent: Un camarada és detingut. Als pocs dies és posat en llibertat perquè ha acceptat el compromís que si troba pel carrer algun camarada el denunciarà a la policia. Actualment, fa una vida normal i, fins ara, no sabem que hagi denunciat ningú.

Algun camarada ha arribat a la conclusió que aquest detingut és un home intel·ligent que ha sabut enganyar la policia franquista. Això, pensem nosaltres, és fals i contrari als principis i l'honor d'un militant comunista.

Aquell que compra la seva llibertat — de vegades molt provisional — a canvi del compromís de denunciar altres camarades, és un home que ha perdut tota dignitat revolucionària. I el Partit ha d'apartar-lo de les seves files com a mesura de seguretat per a les nostres organitzacions i d'higiene política.

EL 44 ANIVERSARI DE LA REVOLUCIO SOCIALISTA D'OCTUBRE

El dia 7 del corrent mes de novembre s'escau el 44 aniversari de la Revolució Socialista d'Octubre, data que la història retindrà com una de les més decisives del desenvolupament de la humanitat.

El que ha estat fet pel poder dels treballadors, en el territori de l'antiga Rússia tsarista, durant aquests quaranta quatre anys, ha quedat reflectit en les resolucions del recent XXII Congrés i en l'aprovació del nou programa del PCUS. Avui, el primer país socialista del món inicia la construcció del comunisme.

Fent-nos ressò dels sentiments de la classe obrera i de tots els homes i dones progressius de Catalunya, saludem efusivament, amb motiu d'aquest aniversari, al poble que és avui la millor garantia del triomf de la pau al món: el poble de la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques.

CAL LLUITAR CONTRA LA REPRESSIÓ

Durant els mesos de setembre i octubre, la dictadura franquista ha desencadenat una maniobra repressiva de gran estil. A Madrid han estat detinguts més de 150 treballadors; desenes d'altres a Badajoz; 80 joves catòlics i nacionalistes al País Basc. A principis de novembre, 7 obrers han estat detinguts a Gijón i Avilés.

A Catalunya, la repressió ha estat particularment dura. Entre el 24 de setembre i el 15 d'octubre, 139 antifranquistes han estat detinguts pels botxins de la Brigada Social, dirigits pel tristement cèlebre Antonio Creix.

La majoria dels detinguts — 97 — són obrers de Santa Coloma de Gramanet i Badalona. Els restants són obrers de la construcció, de la metal·lúrgia, grups de joves i enllaços sindicals, de Sant Andreu, Hospitalet, La Trinitat, El Clot, Verdún i Montcada. Hi ha treballadors de la SEAT, de la CROS, de la UNION VIDRIERA, de l'AIMSALIBAR, d'INDUSTRIAS SANITARIAS i altres empreses.

Entre els detinguts hi ha antifranquistes com VICENS CAZCARRA, estudiant de Ciències Econòmiques a la Universitat de Barcelona, JOAN SOLER TRIAS, JOSEP BRAVO ALMANSA, obrer que ja va ser detingut el 1957, ANTONI TORRES, ebenista, ANTONI MORENO GALINDO, etc...

Alguns detinguts han estat bàrbarament torturats. Cal esmentar els casos de MANUEL IGUAL, de 51 anys, operat recentment de la vista, JOSEP RODRIGUEZ, de 71 anys, i l'estudiant V. CAZCARRA que durant cinc dies ha fet la vaga de la fam per a protestar contra les tortures.

La majoria dels detinguts han passat ja a la «Modelo» on són incomunicats sense poder ser assistits per advocats. Els restants encara estan — en el moment d'escriure aquesta nota — a la «Jefatura» de la Via Laietana, sotmesos a les tortures de la Brigada Social.

La dictadura ha llençat aquesta operació repressiva de la manera més espectacular possible: centenars de cases han estat registrades, la policia i la guàrdia civil han visitat centenars de famílies de treballadors amenaçant-les i intimidant-les, les famílies dels empresonats són molestades a cada moment.

El propòsit de la dictadura és frenar com sigui el moviment antifranquista del poble espanyol, que pren cada dia més potència i extensió. És un intent de demostració de força que és, en el fons, una confessió de debilitat.

L'amplitud i l'espectacularitat de l'operació repressiva demostren que la dictadura, impotent per a impedir la mobilització antifranquista del poble no té altra sortida que intentar estamordir encara més, tancar encara més les portes. Amb això, la conseqüència només pot ser una: augmentar la indignació de les masses i, en definitiva, accelerar el procés de descomposició del franquisme.

La millor demostració d'això és la rapidesa i amplitud de la reacció popular davant la nova onada repressiva. A diferència d'altres vegades, la notícia de les detencions s'ha estès ràpidament per Barcelona i els pobles dels voltants. A les fà-

briques, com a la SEAT per exemple, s'han aixecat veus de « Fins quan suportarem això ! ». La solidaritat moral i material envers les famílies dels detinguts ha estat ràpida i important.

A l'entrada del metro Virrey Amat, a Sants, a Collblanc, a la Torrassa, a Sant Andreu i altres barriades han aparegut grans cartells amb la paraula AMNISTIA. A la cantonada Urgell-Plaça Calvo Sotelo ha aparegut una gran inscripció d'AMNISTIA amb lletres de més d'un metre d'alçada.

Cal avançar per aquest camí. Cal denunciar sens treva els responsables a escala local i a escala nacional. L'operació repressiva de Barcelona ha demostrat de manera brutal quines són les característiques d'homes com el governador civil Vega Guerra i el cap de la policia, general Candón, que no solament han permès les detencions i les tortures, sinó que han felicitat públicament el cap de la Brigada Social, L. Fernández Tomás, i li han imposat la «Placa del Mérito Policial».

Cal denunciar amb força els responsables i posar-los davant les seves responsabilitats. I sobre tot, organitzar amb més amplitud que mai la lluita per l'amnistia i contra la repressió, i anar a formes d'acció cada vegada més audacioses. La recollida de signatures, la distribució d'octavilles i el pintament de parets s'han de combinar amb la creació de comitès pro amnistia a les fàbriques, barriades i centres de reunió i d'estudi, i amb l'organització de manifestacions públiques de protesta.

Més atenció al treball del Partit a l'Exèrcit

La situació internacional és en l'actualitat el problema que preocupa a milions d'homes i dones.

Les potències occidentals es neguen a discutir les proposicions pacífiques de la Unió Soviètica orientades a signar un tractat de pau amb els dos Estats alemanys i a resoldre el problema de Berlín occidental transformant-lo en una ciutat lliure i desmilitaritzada.

Els imperialistes acompanyen la seva negativa mobilitzant tota mena de recursos militars i intensificant obertament els preparatius d'una guerra nuclear contra la Unió Soviètica i el camp del Socialisme.

Espanya juga un paper important en els plans bèlics dels imperialistes yanquis. Les bases militars d'arreu d'Espanya que el general Franco ha cedit als americans constitueixen una peça important del dispositiu agressiu imperialista i un perill mortal per la vida de milions d'espanyols.

Davant d'aquesta situació, el poble i principalment els comunistes, hem de dedicar una atenció especial a l'Exèrcit i les altres forces armades, car llur actitud davant del gran problema de la guerra i la pau, és d'una gran importància.

Si la situació internacional s'agreués i posés Espanya en perill imminent de

guerra, l'Exèrcit hauria de pendre part activament, al costat del poble, en l'acció per impedir que les tropes yanquis utilitzessin les bases atòmiques del nostre territori per l'agressió contra la Unió Soviètica.

I davant la necessitat d'aconseguir que el moviment en defensa de la pau arreu del món capitalista — amb el suport del camp del socialisme — arribi a impedir que es desfermi la guerra atòmica, és evident que l'atenció dels comunistes vers les forces armades haurà de mantenir-se en un nivell elevat. Les forces armades i principalment l'Exèrcit, han de jugar un paper important en la crisi política que s'acosta i que abocarà a l'ensulsiada de la dictadura franquista.

En el moment que la força i les accions del moviment de masses empenyin l'oligarquia financera-terratinent i la camarilla franquista a marxar pel camí de la solució pacífica i democràtica — que no comporti per a Espanya una nova guerra civil — i a abandonar el Poder, el paper de l'Exèrcit i de les forces armades al costat del poble ha de resultar-ne una peça fonamental.

I en el cas que les forces que sostenen la dictadura del general Franco s'entossu-

deixin a mantenir-lo en el poder a cer- ca, i les masses es vegin obligades a cercar la conquesta de la llibertat i una vida millor per les vies de la violència i de la lluita armada, l'Exèrcit i els altres cossos armats tindran un gran paper a jugar en el desenrotllament ràpid de la lluita facilitant el triomf de les forces del poble.

L'acció que els comunistes hem de portar a terme prop de l'exèrcit i les altres forces armades és un treball més aviat permanent. Aqueix treball pren avui una més gran importància per l'agreuiment de la situació internacional i la perspectiva d'una guerra nuclear. A la vegada, també, per la contribució que les forces armades han de donar a la lluita del poble per enderrocar la dictadura del general Franco.

Per això els militants del PSU i altres homes progressius han de fer sentir a tots els cossos armats la necessitat de que els problemes internacionals es resolguin per la negociació; que el govern informi a l'opinió pública de les bases i acords secrets del tractat de 1953; que l'Exèrcit espanyol ocupi totes les bases americanes i que tots els militars i tècnics yanquis siguin evaquats, fins aconseguir que s'anul·lin els acords militars yanqui-franquistes.